

[Socialministeren.]

bindelse oplyse, at det skønsmæssigt kan anslås, at ca. 35.000 af de nuværende ca. 100.000 invalidepensionister vil blive berettiget til højeste pensionsstørrelse, der svarer til det dobbelte af folkepensionen.

Inden jeg forlader det egentlige pensionsområde, vil jeg nævne, at spørgsmålet om pensionsniveauets højde i de kommende år vil blive drøftet ud fra det helt nye perspektiv, der ligger i tillægspensionstanken. Som bekendt arbejdes der i øjeblikket med dette spørgsmål i et udvalg. Der kan ikke være tvivl om betydningen af, at folkepensionen udbygges med en almindelig tillægspension på en sådan måde, at den samlede pensionsindtægt for den enkelte kommer til at stå i et passende forhold til hans tidligere indtægtsniveau. Løsningen af dette spørgsmål vil indebære en af de betydeligste landvindinger inden for det sociale område i vor tid.

Den største del af de udgifter, der på finanslovsforslaget fremtræder som udgifter til invalidepension og til folkepension, vedrører udbetalingen af kontant pension til de enkelte. En ikke uvæsentlig del af udgifterne vedrører imidlertid afhjælpning af behov, som ikke dækkes ved kontante udbetalinger. Disse behov vedrører pensionisternes daglige tilværelse og deres boligforhold. Den såkaldte hjemmehjælp har navnlig det sigte at gøre det muligt for pensionisterne at blive i deres eget hjem længst muligt, og det er jo et ønske hos de fleste ældre. Hjemmehjælpsordningen har gennem nogle år udviklet sig stærkt mange steder, og som en naturlig følge heraf er der ved omsorgsloven af 1964 fastsat, dels at udgifter til dette formål kan afholdes uden begrænsning, dels at alle kommuner skal have en hjemmehjælpsordning fra 1. april 1968. Landets kommuner har set betydningen af at kunne tilbyde denne tjenesteydelse til de ældre og har mærket, at hjemmehjælpen ikke blot er en praktisk hjælp, men også er med til at løse et kontaktnødvendigt behov, som de fleste ældre har.

Som noget nyt blev der ved omsorgsloven indført en bestemmelse om, at kommunerne kan afholde udgifter til egentligt omsorgsarbejde, der dækker et behov hos pensionister, der bor i deres egne hjem. Den refusion, som staten byder de kommuner, der

iværksætter sådanne ting som hjemmebesøg, klubarbejde, undervisning og underholdning, er begrænset, idet der foreløbig afsættes 1 mill. kr. årligt til formålet.

Ordningen har kun været gældende fra 1. april sidste år, og endnu har man ikke tilstrækkelige erfaringer om størrelsen af behovet. Det er dog mit indtryk, at kommunerne i stigende grad ser nødvendigheden af at sætte omsorgsarbejde i gang og støtte det udmærkede og rosværdige arbejde, som private organisationer og kredse udfører.

Trods alt hvad der gøres for de pensionister, der ikke bor på alderdoms- og plejehjem, er behovet for pladser på sådanne hjem stadig kraftigt stigende. I løbet af ganske få år er der opstået så stor interesse for at bygge nye hjem, at det ikke har været muligt at lade alt byggearbejdet sætte i gang samtidig. Der må jo tages hensyn til behovet for andet byggeri, herunder også andet socialt byggeri. I dag er situationen den, at vi regner med i løbet af vinteren 1965-66 at sætte byggeri i gang for ca. 60 mill. kr., svarende til ca. 1.000 pladser, og det er planen gradvis at sætte kvotaen op. Jeg kan i øvrigt oplyse, at et udvalg arbejder med typisering af plejehjemsbyggeri.

Karakteren af de sociale udgifter ændres med udviklingen i samfundet. Det viser sig på et område som husmoderafløsningen. Ikke blot de ældre kan få hjælp i deres hjem, også yngre kan få denne hjælp, således navnlig familier med børn. Bestemmelserne om husmoderafløsning bruges i stadig stigende grad, men der er også her tale om en hjælp, som er værdifuld for hjemmene i forhold til den udgift, den medfører.

Om de sociale forsikringsordninger, sygeforsikringen og ulykkesforsikringen, skal jeg ikke sige meget, da disse områder — det gælder navnlig ulykkesforsikringen — i væsentlig grad hviler på egne eller arbejdsgivernes bidrag. Kun skal jeg konstatere, at der også her er gennemført forbedringer, der medfører stigende udgifter.

Blandt de øvrige udgiftskonti inden for det sociale område kan der være grund til at hæfte sig ved en, der viser større stigning end den almindelige udgiftsstigning, nemlig kontoen for refusioner vedrørende børne-